

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/134/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120010266
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120010266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalú a JUDr. Michala Eliaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. septembra 2022 prejednal odvolanie obžalovaného Z. S., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R., C. X/XX, na verejnom zasadnutí prítomného, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/4/2020 zo dňa 23.09.2021 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný Z. S. podľa § 285 písm. b) Tr. por.

oslobodzuje

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 2Pv 712/19/3309 zo dňa 19.02.2020, v ktorej mu bolo kladené za vinu, že sa mal dopustiť prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 27.11.2019 v čase približne o 22:05 hod. vo vestibule železničnej stanice v Trenčíne pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke po tom, čo ho poškodený A. S. chytil za odev pri krku, obvinený ho oboma rukami chytil, zdvihol a vyniesol pred vestibul železničnej stanice, kde ho následne pustil, následkom čoho poškodený spadol na zem, kde na neho spadol obvinený, čím spôsobil poškodenému zlomeninu dolnej časti predkolenia s posunom trieštivá, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s predpokladanou dobou liečenia minimálne 3 mesiace, počas ktorých bol obmedzený na bežnom spôsobe života 63 dní, z toho 21 dni závažne,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Na obvineného Z. S. podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín obžalobu zo dňa 19.02.2020 pod č. 2Pv 712/19/3309-23, doručenú Okresnému súdu Trenčín dňa 19.02.2020, v ktorej mu kládol za vinu, že sa mal dopustiť prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 27.11.2019 v čase približne o 22:05 hod. vo vestibule Železničnej stanice v Trenčíne pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke po tom, čo ho poškodený A. S. chytil za odev pri krku, obvinený ho oboma rukami chytil, zdvihol a vyniesol pred vestibul Železničnej stanice, kde ho následne pustil, následkom čoho poškodený spadol na zem, kde na neho spadol obvinený, čím spôsobil poškodenému zlomeninu dolnej časti predkolenia s posunom trieštivá, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s predpokladanou dobou liečenia minimálne 3 mesiace, počas ktorých bol obmedzený na bežnom spôsobe života 63 dní, z toho 21 dni závažne.

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný Z. S. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., pretože dňa 27.11.2019 v čase približne o 22:05 hod. vo vestibule železničnej stanice v Trenčíne pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke a po tom, čo ho poškodený A. S. chytil za odev pri krku, obvinený ho oboma rukami chytil, zdvihol a vyniesol pred vestibul železničnej stanice, kde obaja spadli, pričom na poškodeného spadol obvinený, čím poškodenému spôsobil trieštivú zlomeninu dolnej časti predkolenia s posunom, ktoré zranenie si vyžiadalo hospitalizáciu vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s predpokladanou dobou liečenia minimálne 3 mesiace, počas ktorých bol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života 63 dní, z toho 21 dni závažne.

Bol za to odsúdený podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný napadol odvolaním.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že celé trestné stíhanie je poznačené nedôslednou prácou OČTK, keď obžaloba stála na kamerovom zázname (ktorý nič nepreukazuje), znaleckom posudku (ktorý pripúšťa i iný vznik zranenia) a najmä na výpovedi poškodeného, ktorý v konaní pred súdom vypovedal o 180° inak. Zo žiadneho z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bez akýchkoľvek rozumných pochybností nevyplýva verzia obžaloby ani verzia v napadnutom rozsudku. Z vykonaného dokazovania možno ustáliť, že poškodený prišiel už značne pod vplyvom alkoholu na železničnú stanicu, kde sa správal agresívne, vyvolával konflikty a mal potýčku s jednou až viacerými osobami, pričom jedna z nich vyvrcholila nehodou, keď ho stiahol pri svojom páde so sebou a na seba. Nie je sporné, že hádka vznikla jednoznačne vyprovokovaním zo strany poškodeného, ktorý ho chytil pod krk za odev. Avšak chytil ho aj okolo krku „do zveráku.“ On sa snažil vymaniť z tohto zovretia tak, že poškodeného chytil a takto zakliesnení do seba sa potácali von, kde na schodoch pred vestibulom stúpili do prázdna a padli na zem, pričom poškodený ostal ležať pod jeho telom. Nebolo teda dostatočne preukázané, že boli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty v zmysle § 157 ods. 1 Tr. zák., a to nielen objektívna, ale aj subjektívna stránka. Ak by aj boli prítomné všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví, tak určite nebola naplnená materiálna stránka podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. vzhľadom na nepatrnú závažnosť. Ak by nebolo možné aplikovať materiálny korektív, je tu stále okolnosť vylučujúca protiprávnosť podľa § 25 Tr. zák., ktorú však súd prvého stupňa posúdil opačne. On len odvracal po dlhšiu dobu trvajúci útok poškodeného na jeho vlastné zdravie. Súd prvého stupňa sa pri posudzovaní (ne)primeranosti obrany bližšie zaoberal postavou poškodeného, ktorý je mu „vzrastovo a hmotnostne podobný“ a nejde tak o „veľkého chlapa,“ ako ho vnímal pred 2 rokmi značne pod vplyvom alkoholu. Je pravdou, že poškodený nie je o moc vyšší ako on, ale to nevylučuje, aby bol v minulosti mohutnejší (väčší) ako ho mohol vidieť súd prvého stupňa. Ako dôkaz k tomu predložil fotografie z verejne dostupného profilu poškodeného na sociálnej sieti Facebook, podľa ktorých sa poškodený podľa jeho názoru v minulosti venoval aj kulturistike. Upríamil pozornosť napokon aj na svoju osobu s tým, že nie je konfliktným typom a nemá ani žiadny záznam v odpise trestov či v registri priestupkov. Je slušným človekom, ktorý sa v nesprávnom čase ocitol na zlom mieste, pričom ani nepožíva drogy a alkohol. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že ho oslobodí spod obžaloby alebo aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s vyslovením právneho záveru, že nejde o trestný čin.

Obžalovaný sám v písomných dôvodoch odvolania ešte doplnil, že jeho obrana bola primeraná, pričom poškodený ho zvieral veľmi silno a bránil mu v dýchaní. Poškodeného zdvihol okolo pása a vyniesol ho pár krokov pred vestibul, kde ho pustil, na čo poškodený stratil rovnováhu a keďže mal vtedy 3,6 promile alkoholu, spadol a stiahol ho na zem stále ho držiak pod krkom.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečného návrhu:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.,
- obhajca obžalovaného sa pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania,
- obžalovaný uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedol jeho obhajca a nič viac nedodal.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o výrok o vine, odvolací súd dospel v rámci svojej prieskumnej povinnosti a odvolacích námietok obžalovaného, majúcich relevantnú oporu vo vykonanom dokazovaní, k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine nemožno považovať za správne.

Odvolací súd v prvom rade uvádza, že skutkový stav bol súdom prvého stupňa zistený dostatočne pre konštatovanie, že skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Avšak odvolací súd dospel preskúmaním veci aj k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy v tom smere, že obžalovaný nekonal v nutnej obrane.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie čo do svojho záveru, že obžalovaný nenaplnil podmienky nutnej obrany, odôvodnil nasledovne (citácia):

„Okrajovo súd dáva za pravdu obžalovanému, že s útokom začal poškodený a nie obžalovaný, čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania. V tomto konaní však za spáchanie trestného činu (napríklad podľa § 363 alebo 364 Tr. zák.) nebol stíhaný poškodený, ale obžalovaný. Tiež z vykonaného dokazovania vyplýva, že nebolo úmyslom obžalovaného poškodenému spôsobiť akúkoľvek ujmu na zdraví (stíhaný skutok ani nie je trestným činom úmyselným, ale trestným činom nedbanlivostným). Zároveň však súd dospel k záveru o naplnení podmienok podľa § 25 ods. 2 Tr. zák., kedy o nutnú obranu nejde. Obrana obžalovaného bola podľa názoru súdu zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu. Poškodený totiž len chytil obžalovaného pod krkom, pričom nevzhladol súd dôvod na to, aby sa obžalovaný bránil tak, že poškodeného chcel vyniesť preč, pred železničnú stanicu. Nie je obžalovaný osobou povolanou robiť poriadok vo verejnom záujme. Útoku poškodeného sa podľa názoru súdu dalo brániť aj primeranejším spôsobom, a to tak, že by obžalovaný poškodenému ruky zo svojho odevu strhol, prípadne sa mu pokúsil zo zovretia vyšmyknúť. Ak by aj v toho dôsledku nastal pád poškodeného (prípadne oboch), obrana obžalovaného by mohla byť vyhodnotená ako nutná. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený bol zo zúčastnených osôb najviac pod vplyvom alkoholu, a tak súd neveril tomu, že sa nedalo jeho útoku brániť iným spôsobom, ako vynášaním poškodeného zo železničnej stanice. Tiež poškodený bol sám, pričom obžalovaný s jeho bratom boli v presile. Napokon, nepotvrdilo sa tvrdenie obžalovaného, že ohľadne poškodeného sa jednalo o „veľkého chlapa“ vzbudzujúceho rešpekt a obavu. Poškodený je vzrastovo a hmotnostne podobný obžalovanému. Preto súd konštatuje, že zjavne neprimeraná bola podľa jeho názoru obrana obžalovaného spočívajúca vo vynášaní poškodeného zo železničnej stanice, pričom práve v dôsledku tejto zjavne neprimeranej obrany poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví.“

*** Všeobecne k nutnej obrane ***

Odvolací súd v prvom rade uvádza, že pri posudzovaní primeranosti obrany voči útoku je nevyhnutné posudzovať súhrn všetkých kritérií v ich vyváženom pomere a s tiež prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zák. čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zák. nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Nutná obrana je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť, čo znamená, že osoba v žiadnom momente nespáchala trestný čin. Nutná obrana stavia proti sebe dva spoločenské záujmy. Na jednej strane je záujem, ktorý útočník ohrozuje alebo porušuje, a na druhej strane je to život, zdravie alebo majetok

útočníka, ktorý si taktiež za normálnych okolností zaslúži ochranu. Pri nutnej obrane sú tieto záujmy útočníka obetované, aby bol odvrátený jeho útok.

Na rozdiel od krajnej núdze sa na nutnú obranu nevzťahuje zásada subsidiarity. Preto je obrana právom občana, ktorý sa môže brániť aj v prípadoch, keď bolo možné zavolať na pomoc viaceré osoby alebo bolo možné utiecť pred útokom. Občan má tiež právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany, alebo sa rozhodne brániť. Z toho potom vyplýva, že nutná obrana je proti útoku v zmysle § 25 Tr. zák. prípustná vždy.

Aby bolo možné konštatovať, že osoba konala v nutnej obrane, musia byť kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1. odvracia sa útok na záujem chránený Trestným zákonom,
2. útok priamo hrozí alebo trvá,
3. obrana musí smerovať proti útočníkovi,
4. obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Základom nutnej obrany je skutočnosť, že sa proti osobe vedie útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. Trvajúci útok je útok, ktorý v momente jeho odvracania ešte stále trvá. Za začiatok útoku možno považovať prvé porušenie chráneného záujmu Trestným zákonom a za ukončenie útoku posledné porušenie tohto záujmu.

Ustanovenie § 25 ods. 2 Tr. zák. upravuje základnú podmienku obrany, ale formuluje ju negatívne. Obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku. Uvedená slovná konštrukcia má svoj význam, ktorý je v rámci tohto zákonného ustanovenia aj demonštratívne konkretizovaný.

Okolnosťami, na základe ktorých sa určuje celkom zjavná neprimeranosť obrany (proporcionalita), sú najmä:

1. spôsob útoku,
2. miesto útoku,
3. čas útoku,
4. okolnosti vzťahujúce sa na osobu útočníka,
5. okolnosti vzťahujúce sa na osobu obrancu.

Je potrebné zdôrazniť, že ide o demonštratívne kritéria, ktoré sú priamo spomenuté v zákone. Zákonodarca nebráni orgánom činným v trestnom konaní a súdu, aby proporcionalitu obrany hodnotil aj na základe iných kritérií. Najvhodnejšie je pri nutnej obrane posudzovať všetky kritéria, ktoré sú pre konkrétny prípad nutnej obrany relevantné.

Ad 1) Zákonodarca ako prvú okolnosť, ktorá vplyva na proporcionalitu, vymedzil spôsob útoku. Pojem „spôsob útoku“ nemožno stotožňovať s intenzitou samotného útoku, aj keď ju obsahuje. Nezanedbateľnou skutočnosťou je aj spôsob, ktorým sa útok odvracal. Spôsob útoku je postup, resp. prostriedok, akým sa obranca bránil. Obranca sa v zásade môže brániť vlastnými rukami, bodnými zbraňami, strelnými zbraňami a pod. Aj v prípade, že útočník chce vykonať útok prostredníctvom pästí, je prípustné voči nemu zakročiť napr. chladnou zbraňou (napr. nôž) alebo strelnou zbraňou. Je celkom logické, že každá obrana, aby mohla byť efektívna, bude svojím spôsobom neprimeraná, a preto je potrebné zdôrazniť, že primeranosť či celkom zjavnú neprimeranosť útoku nemožno automaticky spájať s použitou zbraňou, resp. prostriedkami obrany. Samotná skutočnosť, že obranca použije proti neozbrojenému útočníkovi zbraň, neznamená, že ide o obranu celkom zjavne neprimeranú.

Treba zároveň zdôrazniť, že od obrancu nie je možné požadovať, aby dal prednosť slabšiemu, ale neistému prostriedku. Nepomer obrany útoku musí byť celkom zjavný, resp. absolútne očividný, mimoriadne hrubý zo subjektívneho i objektívneho hľadiska.

Ad 2) Na nutnú obranu môže mať vplyv aj konkrétne miesto, kde sa útok, resp. nutná obrana odohrá. Ako už bolo uvedené vyššie, na posudzovanie nutnej obrany nemá relevanciu, či sa nutná obrana odohrala v priestore, z ktorého je možné ľahko ujsť, pretože nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom, ale má naopak právo použiť proti takémuto útoku obranu, ktorá nie je zrejme neprimeraná.

Ad 3) Na nutnú obranu a jej primeranosť môže mať vplyv aj konkrétny čas útoku, resp. nutnej obrany. Inak sa bude posudzovať nutná obrana v prípade jasného dňa, kedy obranca mohol dokonale vidieť a smerovať svoju obranu, a inak sa bude nutná obrana hodnotiť v prípade nočných hodín.

Ad 4) Kritéria, ktoré sa vzťahujú na osobu útočníka, môžu súvisieť predovšetkým s jeho fyzickou stavbou. V prípade, ak je útočník značne vyšportovaný, vysoký alebo v dobrej fyzickej kondícii, sa bude vyžadovať nepochybne vyššia intenzita obrany. Ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy musí obranca použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než aké použil útočník. Riziko vyvolané útokom znáša útočník.

Ad 5) Poslednými demonštrатívnymi kritériami, ktoré uvádza Trestný zákon, sú kritériá, ktoré sa vzťahujú na osobu obrancu. Na použitie nutnej obrany nemá v jeho prípade vplyv napríklad to, že pred nutnou obranou požil alkoholické nápoje.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dodáva, že primeranosť obrany je potrebné hodnotiť aj so zreteľom k subjektívnemu stavu osoby, ktorá odvracala útok, t.j. podľa toho, ako sa útok javil obrancovi. Vybočenie z medzí nutnej obrany nemožno ďalej usudzovať len z toho, že obranca zranil útočníka (prípadne ho usmrtil), pričom sám neutrpel nijaké zranenie.

Vykonané dôkazy súdom prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu preukazujú, že poškodený na obžalovaného fyzicky zaútočil ako prvý (náhle, bez varovania) tak, že ho začal škrtiť spôsobom, že nemohol dýchať, pričom na zem ich pred budovou železničnej stanice stiahol následne obidvoch práve poškodený po tom, ako sa tam dostali vo vzájomnom zakliesnení, z ktorého sa obžalovaný snažil aktívne (svojou obranou) vymaniť. Z uvedeného potom vyplýva, že obžalovaný konal počas odvracania priamo trvajúceho útoku poškodeného na záujem chránený Trestným zákonom.

V prospech obžalovaného čo do vyhodnotenia primeranosti jeho obrany je potrebné zohľadniť to, že obžalovaný si nevedel spomenúť na celkový priebeh skutku a ani na to, prečo fyzicky napadol obžalovaného. Keďže priebeh skutku vyplynul len z výpovede obžalovaného a jeho brata Z. S., v súlade so zásadou in dubio pro reo odvolací súd dospel k záveru, že útok poškodeného v dobe obrany obžalovaného stále trval.

Taktiež je zrejmé, že konanie obžalovaného smerovalo výlučne iba proti útočníkovi - poškodenému, nie proti inej osobe. Poškodený teda niesol za tento útok aj zodpovednosť a bolo právom obžalovaného proti nemu použiť aj účinnejšie prostriedky k svojej obrane, než aké použil k útoku poškodený. Obžalovaný sa však jeho útoku bránil len fyzicky, bez použitia akejkoľvek zbrane.

Keďže obrana je právom občana, je potom úplne bez významu argument použitý súdom prvého stupňa, že obžalovaný bol so svojím bratom voči poškodenému v presile. V tejto súvislosti je nutné tiež zdôrazniť, že aplikácia nutnej obrany nemohla byť podmienená ani z následku, t.j. zo zranenia, ktoré utrpel poškodený pri páde na zem.

Pokiaľ ide o spôsob obrany obžalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu sa bránil útoku zo strany poškodeného spôsobom primeraným, keď sa po náhlom fyzickom útoku poškodeného snažil aktívne vyšmyknúť z jeho zovretia, ktorým mu bolo navyiac bránené v dýchaní, teda obžalovaný bol vtedy priamo ohrozovaný na svojom živote.

Obžalovaný uviedol, že pred útokom mal z poškodeného strach, nakoľko na neho pôsobil nepríčetne, nevyspytateľne a agresívne. Navyše obžalovaný v tom čase (pod vplyvom alkoholu) vnímal poškodeného ako „mohutnejšieho chlapa“ (čomu čiastočne nasvedčovali aj ním predložené fotografie postavy poškodeného). Poškodený bol v tom čase aj pod väčším vplyvom alkoholu ako obžalovaný a útok sa odohral vo večerných hodinách, ktoré okolnosti je potrebné vyhodnocovať tiež v prospech obžalovaného.

Vychádzajúc z týchto dôkazov a právnych úvah o prejednávanom skutku a konaní obžalovaného v rámci neho odvolací súd jednoznačne dospel k záveru, že obžalovaný konal v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 Tr. zák. a jeho konanie nie je trestným činom. Neboli splnené ani podmienky ustanovenia § 25 ods. 2 Tr. zák. pre jeho aplikáciu na prejednávaný prípad, pretože obžalovaný vôbec neprekročil medze nutnej obrany.

Porušenie ustanovenia Trestného zákona výrokom napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. môže spočívať aj v tom, že obžalovaný bol odsúdený, ale mal byť oslobodený. Naproti tomu dôvod oslobodenia spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. sa uplatní, ak sa skutkový dej uvedený v obžalobe síce stal, avšak nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo nie je trestným činom, a to aj v dôsledku okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (napr. nutnej obrany). K tomu navyše odvolací súd dodáva, že v prípade, ak sú splnené podmienky na aplikáciu nutnej obrany, nemôže byť proti obrancovi vyvodená ani administratívna zodpovednosť za priestupok či za iný správny delikt, pretože jeho konanie nie je protiprávne.

Keďže odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný konal v nutnej obrane, rozhodol s použitím vyššie uvedených zákonných ustanovení tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.